

ГЕОРГИ КОНОВСКИ
ПРЕСЛЕДВАНЕ НА СЯНКАТА

chitanka.info

ПРЕДВАРИТЕЛЕН ПОСЛЕСЛОВ

Случайно, ама съвсем случайно, попаднах в интернет на някакво свободно съчинение — пълна измишльотина, свободна фантазия, далеч по съдържание и смисъл от реалностите в нашата демократична европейска държава.

Авторът е неизвестен, а и аз тъкмо бях с насапунисана глава, та не видях отде се пръкна съчинението.

Уточнявам — автономна провинция Юлгерия в Европа няма. На тая територия някога е имало държава, но отдавна разрухата на духа и материята са я оставили само на историческите карти. Така че — разказаното е единствено нечия представа.

Лично аз съм напълно невинен и нямам нищо общо с появата на подобни неща, саботиращи светлото бъдеще на държавата ни и ОПГ-то, което я води към джендърно-роботовладелска-акбарна Европа...

Приятно четене!

Ако, разбира се, силите на доброто не се намесят и не премахнат подобни измишльотини...

1.

Губернаторът на автономната провинция Юлгерия се събуди с неопределено усещане за тежест. Не беше от яденето и пиенето — макар вечерта да бяха обсъдили някои въпроси със съветниците. И от качественото уиски, донесено от бившия му работодател — някога наричан Бея, нямаше как да го сковава главата като в хватките на съперниците едно време на татамито... Е, на тях беше свикнал. Навик. Излизаше и знаеше, че ще го превъртят пет-шест пъти, а после всички ще се смеят на проснатото оядено туловище. Важното е, че получи черен колан — макар и за административна дейност, макар и след някои завоалирани действия...

Но му беше тежко...

Да речеш, че беше преял... Не, с фъстъчки не се преяжда. Вярно, алкохолът съдържа доста калории. Но, първо, той глътна само чашка — две — имаше някакво предчувствие. И, второ, фитнесинструкторката веднага се зае с преките си задължения. Ей я — спи, забила глава във възглавниците и сигурно сънува как е на посещения във Виетнам, в столицата му Пекин...

Да спи... Друга работа днес няма. Местният парламент беше в поредна ваканция. Впрочем, май трябваше пак да го свика. Настъпваше особено отговорен период. Както беше древният обичай, кралската резиденция щеше да се премести тук, в столицата на провинцията. И шест месеца ще да се мотаят наоколо разни кралски чиновници, които губернаторът наричаше кратко — „началниците“...

Та трябваше да се видят и доизкусурят още някои неща. Например — да се запушат алчните зейнали уста на всякаквите там учени, майки, пенсионери и други подобни нерентабилни за провинцията му социални излишъци...

Но имаше и друго...

Вчера направи бърза сметка. Третият милиард беше минат. И можеше спокойно да се оттегли от властта, ако не беше... Абе, три милиарда е добре, но четири... Как звучи, а...

Обаче, вечерта съветникът по неформалните проблеми му намекна — възниква рискова ситуация. В Амстердам полицията заловила седем тона хероин... Седем тона! Огромната пратка уж беше подсигурена, пътят ѝ смазан с добри суми и убеждавания, повериха я на верен и сигурен опитен човек...

Та съветникът каза:

— Ваше превъзходителство... Боб... Чух се със Змията...

Губернаторът въздъхна. И той не обичаше албанския главатар на мафията, та даже се побояваше от него. Зад гърба на Змията стояха отвъдокеанските мафиоти, които навремето откъснаха цяла област от съседно княжество, за да изградят своя база в региона. И разчитаха на доказалия се в бизнеса албанец, не на послушния и честно страхлив Боб Бейкър...

— Наше задължение беше да прехвърлим пратката до Амстердам, а после...

— Там е работата, че колата е заловена с все товара. С наши шофьор и помощник, под наш контрол...

Боб Бейкър изтръпна...

— Коя фирма използва?

— Както винаги — от Ню Айскър. Проверени хора, сигурни...

Губернаторът се замисли. Змията не си поплюваше. А и защо да увеличава враговете си? Не му ли стига оня Йоско, дете преди години подмами в столицата и го предаде на кралския съд, за да докаже колко е лоялен и законопослушен... Вярно, Йоско е още зад решетките, но се чуват разни намеци за заканите му, че ще го окачи като прани гащи на простора... Прани гащи... Старият му прякор...

— Свържи се със Змията. Кажи, че ще огледаме нещата и ще му се обадим — завърши той разговора вечерта.

И, както си е по закона на световната гадост, на вратата се почука. Губернаторът попита високо:

— Кой е?

— Аз, ваше сиятелство — чу се гласът на съветника. А, след съответното разрешение, и самият той влезе вътре...

— Проблем? — запита със замиращо сърце губернаторът.

— Проблем — кимна съветникът и посочи към малкия кабинет отляво на спалнята. И там разказа една такава...

Губернаторът направо се хвана за сърцето. Отдавна за всички беше ясно, че е със заешко сърце, но подобни вести биха сразили и нормален човек. Трябваше му време да се съвземе. И затова се подпря на прозореца, загледа се в любимите си магнолии и се замисли...

Тоя път не можеше да разчита на началниците. Трябваше сам да забърсва локвите кръв, застрашаващи репутацията на мирната, тиха, покорна област...

2.

Змията беше избързал. Явно вбесен от голямата загуба, излял гнева си публично. Цялото семейство на организатора на превоза беше избито...

Вест, която щеше да поразии не само малкото градче Ню Айскър и провинцията, ами и цялото кралство...

Да беше ги извел в морето пред столицата на провинцията и ги издавил...

Ами то — пратил наказателен отряд и по законите на дивите планини изтрепали всички, попаднали в дома на организатора. При това ексекуторите направо вилнеели — стреляли на поразия, пръснали гилзи навред, убили кучето на семейството, гръмнали дори стария дядо, който бил на легло от три години...

Никой да не харчи техните пари — това гласеше законът на албанците. И затова избиваха цялата рода. Наред...

Боб изтръпна...

Ами сега...

— Ваше сиятелство, районът е отцепен. Изпратих най-верните хора. Ще се опитат да замажат нещата...

— Как? — попита глухо Боб.

— Цейцроу вече свика пресконференция. И обяви, че става дума за битово убийство. Каза, че всички са удушени, а по всяка вероятност убийца е майката...

— И колко време ще му вярват? За съжаление, има все още некупени медии в областта. И разни идеалисти, които не разбират от голямата политика, та ровят из мръсните ни гащи...

Съветникът си помисли, че то друго тук, освен мръсни гащи няма, но, разбира се, се сдържа. Все пак, от една чиния лапаха — злъчта може да остави за друго място...

— Виж сега — каза внезапно губернаторът. — Свържи се с Цейцроу и кажи на тая купчина сланина да започне игра. Да отвлича

вниманието. Лесно ще се обяснява после — искали да заблудят престъпника...

— Престъпника?

— Разбира се, че е един... Битово, нали каза? Там нещо измислете — полудял ли, ревнивец ли, убиецът после се самоубил ли... Измислете! За какво ви плащам?

Съветникът поклати глава.

— Това със самоубийството няма как да стане. Всички са направо надупчени. Не върви убиецът да се е гръмнал с пет куршума — прекалено жестоко самоубийство...

— Тогава намерете убиец! Всеки човек има кръг от поне стотина познати. И барем двайсет от тях са му по-близки...

— Ще потърсим... — колебливо каза съветникът...

— Ако не намерите — измислете! — викна подире му Боб...

3.

Около кръглата маса се бяха разположили няколко човека. Областният прокурор Цейцроу беше разтекъл мощните си месища така, че присъстващите се питаха кога ли ще прелеят към пода. Банкир — новият шеф на следователите, едва надигаше плъщата си муцуна над плота и скромно се обаждаше само когато го питат. Съветникът седеше стегнат, изправен, все едно яздеше любимия си жребец. Шумен и вреслив, началникът на полицията подскачаше на мястото си от нетърпение да изложи поредната си „гениална идея“...

— Няма... Всички възможни роднини огледах, всички братовчеди, лели, племенници прерових... И няма подходящ убиец! — изпъшка пак полицаят...

— Не може да няма! Чисти хора ще намериш само в гробищата — каза нервно Банкир. — Все трябва да имат някаква рода, удобна за целта...

Събраните край масата се огледаха. Вече бяха изяснили някои подробности от сценария. На следващата пресконференция Банкир уж случайно щеше да „изпусне“ нова информация — убитите са премахнати с по един точен изстрел. А разминаването с предните твърдения щяха да покрият с необходимостта да заблудят престъпника. Макар че той най-добре знае как е действал и подобни ходове са просто нелепи...

— Ще погълнат всичко, дето им казваме. Като патета горещи лайна — цинично рече Цейцроу, а съветникът го подкрепи:

— Абе, 80% от този народ са дебили. Нали помните стария виц — въжетата сами ли да си носят...

Сега трябваше да намерят удобен роднина с престъпни наклонности. Но...

Цейцроу изпъшка:

— Да ви го родя ли, що...

Което, помисли си съветникът, за него явно беше възможно. И тогава му просветна:

— Ще го родим...

Останалите го загледаха изненадани. А той продължи:

— Тая жена не е била ангелче, нали? И е имала все някога някакъв любовник — преди да се омъжи. Я ровнете из базата данни, вижте с кого и кога...

Шефът на полицията пръв вдигна глава от лаптопа:

— Сър, преди повече от десет години убитата се е срещала с някой си Рико Ейнджъл...

— Те ни го нужното ангелче! — възкликна съветникът.

— Но... Изгубил фирмата си, станал клошар, после заминал нейде по света и оттогава не е забелязван в кралството. Няма данни за него и в граничния регистър. Няма и в Интерпол...

— Казах — ще го родим...

И започнаха усилена работа. Не беше трудно да създадат новия Рико Ейнджъл. Изпратиха го наемник в Африка, после го включиха в латиноамериканската мафия, накрая му намериха удобно местенце във вила на морския бряг, почти до столицата на провинцията...

— Отиваш там — инструктира съветника шефа на полицията. — Вили има достатъчно. Кметът е наш човек, няма да мърда. Само едно обаждане негово искам пред журналистите — да потвърди, че е виждал Ейнджъл поне пет-шест, а може и десет години все тук. След това подготвяш вилата — просто създай картинка, че някой е живял там. Лаптоп остави, телевизор...

— Но как да обясним, че десет години е имало ток, а вилата уж не е посещавана от собствениците? — сепна се полицаят.

Цейцроу се изхили:

— 80%, бе... Каквото им поднесеш — все ще лапат...

Полицаят замина. Останалите се съсредоточиха върху картината на престъплението...

4.

Губернаторът внимателно изгледа новините и по трите големи областни телевизии. Не, че имаше разлика между тях — отдавна беше сложил ръка върху програмите им. Та нали с истинските им собственици бяха съдружници в някои дела, а едната телевизия и реално беше вече негова...

Точно тя излъчи фундаментално интервю с кмета на морското село. Оня разказа в захлас как от десетина години е виждал убиеца да живее в една от вилите, как наскоро пак го срещнал, как го забелязал с убитата жена в тайнствен джип... Изобщо — попрехласна се в артистичните си изпълнения. Но пък дресираните журналисти не развалиха арията с неприлични въпроси. Никой даже не се сети да попита — чия е всъщност тая вила? Как така е свързана с електропреносната мрежа, ако е наистина изоставен? Кой плаща тока? А интернета, ползван от убиеца? И защо никой не е чул изстрелите от „тренировките“ му в двора...

Послушни бяха и допуснатите в дома на убитите репортери. Добре стиснали очи зад капациите си, те не се запитаха къде е празничната трапеза в тая светла вечер? Как така толкова хора са убити от един стрелец, а никой не е бягал, никой не е звъннал по телефона, никой не е крещял за помощ, никой не е скочил към убиеца? Дори кучето...

Да, дори губернаторът, прославил се със самокритиката си: „Педалите са умни и ми се иска и аз да съм педал, че да поумнея“, забелязваше белите петна в изсмуканата от калните пръсти на компанията версия. Обаче, беше спокоен — 80%...

И затова нареди — местната жандармерия да излезе в крайморските райони и започне издирване на убиеца. Да търсят — докато намерят някого...

Намериха. При това доста бързо. Но трупът се оказа стар, почнал да се разлага — някак си не пасваше даже на пуснатата за масите

фантасмагория. И затова търсенето продължи. Все щеше някой да попадне не на място, не на време. И да се превърне в Рико Ейнджъл...

А това трябваше да стане бързо...

Негово величество кралят и началниците около му вече разглеждаха картата и с интерес откриваха, че имало в държавата и такава провинция...

Скоро щяха да пристигнат, а губернаторът да ги посрещне както подобава, да ги разцелува навред. И никому нямаше да позволи да му развали голямото гостуване...

Та камо ли някакви намеци за убити, гранатомети, контрабанди, корупции, стрелби, беднотия, грабежи, измами и какви ли още не безинтересни ежедневни скукотевини...

Ами това е...

xxxx

Както го чух с насапунисана глава в банята — така го предавам. И съм убеден, че няма нищо общо с живота у нас. Още повече че вече е единадесети Януари, а има само десет убити от началото на годината. Тия по пешеходните пътеки и пътищата не ги броя...

Приятно четене!

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.